

LA VEU DEL PAPA FRANCESC

CATEQUESI SOBRE LES BENAURANCES

Feliços els qui ploren perquè seran consolats

En la llengua grega en què està escrit l'Evangelí, aquesta benaurança s'expressa amb un verb que no és en forma passiva sinó en forma activa: «s'afligeixen»; ploren, però per dins.

Aquest plor, en les Escriptures, pot tenir dos aspectes: el primer és per la mort o pel sofriment d'algú.

Es tracta, doncs, de desitjar el bé de l'altre de tal manera que ens lligui a ell o ella fins a compartir el seu dolor. Hi ha persones que es queden allunyades, un pas enrere; en canvi és important que els altres penetrin en el nostre cor.

He parlat sovint del do de les llàgrimes, i del valor que té. Es pot estimar d'una manera freda? Es pot estimar perquè és obligatori, per deure? Certament no. Hi ha afligits que cal consolar, però a vegades hi ha també consolats que cal afligir, desvetllar, que tenen un cor de pedra i s'han oblidat de plorar.

Hi ha un segon significat d'aquesta benaurança paradoxal: plorar pel pecat.

Aquí hem de distingir: hi ha qui s'enfada perquè s'ha equivocat. Però això és orgull. En canvi hi ha qui plora pel mal que ha fet, pel bé que ha deixat de fer, per la traïció de la relació amb Déu. Aquest és el plor per no haver estimat, que neix de tenir en el cor la vida dels altres. Aquí plorem perquè no corresponem al Senyor que ens estima tant, i ens entristeix el pensament del bé

que no hem fet; aquest és el sentit del pecat. Que Déu sigui beneït si arriben aquestes llàgrimes!

Comprendre el pecat és un do de Déu, és una obra de l'Esperit Sant. Nosaltres sols no podem comprendre el pecat. És una gràcia que hem de demanar. Aquest és un do molt gran i després d'haver entès això, arriba el plany del penediment. La vida cristiana té en la misericòrdia la seva millor expressió. Savi i feliç és qui accepta el dolor unit a l'amor, perquè rebrà el consol de l'Esperit Sant que és la tendresa de Déu que perdona i corregeix. Déu sempre perdona: no oblidem això.

Dimecres, 12 de febrer de 2020

REFLEXIONS

No estem amenaçats de mort sinó de resurrecció

Al lloc on fa vacances, un grup de matrimonis organitzà un recés de dissabte al matí. Hi convidaren d'altres matrimonis amics. El mossèn, consiliari d'un equip de matrimonis en què estan integrats alguns dels organitzadors, els va dir en la introducció inicial: «Fa una colla de mesos que el virus que ha envaït la nostra quotidianitat sembla preocupació entre nosaltres. Tot i que amb una incidència irregular a les nostres vides, és ben present. No hem de deixar que ocupi obsessivament el nostre pensament i el nostre temps. Molts de nosaltres som de vacances o ja ben a prop de fer-les. Fem del temps de vacances un temps de descans i fem-ne, també, un temps d'oportunitats per adonar-nos de molts aspectes de la nostra vida que l'atragament habitual ens oculta, ens fa oblidar o, simplement, ens fa arraconar. Reflexionar i adonar-me de qui soc, què cerco, què somnio, què estimo... Valorar situacions, persones i activitats que, en tenir-les tan segures, deixem de valorar-les: parella i família, en sentit ampli. També treball, salut, amics... Ser una mica més conscients de la pròpia fragilitat i vulnerabilitat i de com necessitem de la relació amb els altres, la capacitat d'estimar que hi ha en nosaltres i redescobrir tantes possibilitats i moments en què estimem o deixem de fer-ho». «Mireu, doncs, atentament,

com us heu de comportar: no sigueu insensats, sinó assenyats» (Ef 5, 15).

Els matrimonis escoltaven amb atenció, alguns assentien amb el cap, altres feien cara seriosa, reflexiva, alguns es miraven interrogant-se mútuament... El mossèn va concloure: «Hauríem de fer el possible per deixar-nos trobar, per deixar-nos atrapar pel Ressuscitat. Ell porta esperança al temps de foscor i ens recorda sempre que, per llarga i dura que sigui aquesta nit que vivim, som cridats a la vida, a viure amb un temor cert: no estem amenaçats de mort, sinó de resurrecció. Aquesta ha de ser la nostra fe i la nostra esperança». «I si habita en vosaltres l'Esperit d'aquell qui va ressuscitar Jesús d'entre els morts, també, gràcies al seu Esperit que habita en vosaltres, aquell qui va ressuscitar el Crist d'entre els morts donarà la vida als vostres cossos mortals» (Rm 8,11). Repetim-nos-ho: «No estem amenaçats de mort, sinó de resurrecció». Testimoniem-ho!

Enric Puig Jofra, SJ

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

10. ■ Dilluns (lit. hores: 3a setm.) [2Co 9,6-10 / Sl 111 / Jo 12,24-26]. Sant Llorenç, diaca hispànic i mr. a Roma (s. III); sant Deodat o Adeodat, proleteri; santa Astèria, vg. i mr.

11. □ Dimarts [Ez 2,8-3,4 / Sl 118 / Mt 18,1-5.10.12-14]. Santa Clara (Assís, 1193-1253), vg. fund. Clarisses (OSC, 1212), patrona de la televisió; sant Tiburci, mr.

12. ■ Dimecres [Ez 9,1-7;10,18-22 / Sl 112 / Mt 18,15-20]. **Urgell:** ■ Beats

Eusebi Codina i Millà, Ramon Illa i Sàlvia i Sebastià Riera i Coromina, religiosos, i companys, mrs. Santa Joana Francesca de Chantal, rel.

13. ■ Dijous [Ez 12,1-12 / Sl 77 / Mt 18,21-19,1]. **Urgell:** ■ Beats Josep Tàpies i Sala i companys, preveres, màrtirs. **Lleida:** ■ Beats Josep M. Ormo i Seró, religiós, i companys màrtirs, missioners fills del Cor Immaculat de Maria. Sant Poncià, papa (230-235), exiliat a Sardenya amb sant Hipòlit, prevere,

considerats màrtirs, beats màrtirs claretians de Barbastre (1936); sant Cassià, mestre mr. a Ímola (s. III); santa Concòrdia, mr.; santa Aurora, vg. i mr.

14. ■ Divendres [Ez 16,1-15.60-63 (o bé: Ez 16,59-63) / Sl: Is 12,2-6 / Mt 19,3-12]. Sant Maximilià Maria Kolbe (1894-1941), prev. franciscà conventual i mr. a Auschwitz; sant Eusebi, prev. romà (s. IV); santa Anastàsia, rel. viuda.

15. □ Dissabte [Ap 11,19a;12,1.3-6a.10ab / Sl 44 / 1Co 15,20-26 / Lc 1,39-56]. L'Assumpció de la Benaurada Mare de Déu (inicialment i a Orient: la Dormició); sant Tarsici, acòlit mr.

16. ■ Diumenge vinent, XX de durant l'any (lit. hores: 4a setm.) [Is 56,1.6-7 / Sl 66 / Rm 11,13-15.29-32 / Mt 15, 21-28]. Sant Esteve d'Hongria (†1038), rei; sant Roc de Montpeller, advocat de les malalties infeccioses; santa Serena, emperadriu.

Diuenge XIX de durant l'any (A)

COMENTARI

▶ Lectura del primer llibre dels Reis

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: «Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà.»

Llavors vingué una ventada tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el sentí, es cobrí la cara amb el mantell, sortí a fora i es quedà a l'entrada de la cova.

▶ Salm responsorial (84)

R. *Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.*

Jo escolto què diu el Senyor: / Déu anuncia la pau al seu poble i als qui l'estimen. / El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, / i la seva glòria habitarà al nostre país. R.

La fidelitat i l'amor es trobaran, / s'abraçaran la bondat i la pau; / la fidelitat germinarà de la terra, / i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, / i la nostra terra donarà el seu fruit. / La bondat anirà al seu davant, / i la pau li seguirà les petjades. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 9,1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meva consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

▶ Lectura de l'Evangeli segons sant Mateu

(Mt 14,22-33)

Quan la gent hagué menjat, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari. Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era una fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: «No tingueu por, que soc jo.» Pere li digué: «Senyor, si sou vós, maneua-me que vingui caminant sobre l'aigua.» Jesús contestà: «Ja pots venir.» Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: «Senyor, salveu-me.» A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: «Quina poca fe! Per què dubtaves?» I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: «Realment sou Fill de Déu.»

▶ Lectura del primer libro de los Reyes

(1Re 19,9a.11-13a)

En aquellos días, cuando Elías llegó hasta el Horeb, el monte de Dios, se introdujo en la cueva y pasó la noche. Le llegó la palabra del Señor, que le dijo: «Sal y permanece de pie en el monte ante el Señor». Entonces pasó el Señor y hubo un huracán tan violento que hendía las montañas y quebraba las rocas ante el Señor, aunque en el huracán no estaba el Señor. Después del huracán, un terremoto, pero en el terremoto no estaba el Señor. Después del terremoto fuego, pero en el fuego tampoco estaba el Señor. Después del fuego, el susurro de una brisa suave. Al oírlo Elías, cubrió su rostro con el manto, salió y se mantuvo en pie a la entrada de la cueva.

▶ Salmo responsorial (84)

R. *Muéstranos, Señor, tu misericordia y danos tu salvación.*

Voy a escuchar lo que dice el Señor: / «Dios anuncia la paz / a su pueblo y a sus amigos». / La salvación está cerca de los que lo temen, / y la gloria habitará en nuestra tierra. R.

La misericordia y la fidelidad se encuentran, / la justicia y la paz se besan; / la fidelidad brota de la tierra, / y la justicia mira desde el cielo. R.

El Señor nos dará la lluvia, / y nuestra tierra dará su fruto. / La justicia marchará ante él, / y sus pasos señalarán el camino. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 9,1-5)

Hermanos: Digo la verdad en Cristo, no miento —mi conciencia me atestigua que es así, en el Espíritu Santo—: siento una gran tristeza y un dolor incesante en mi corazón; pues desearía ser yo mismo un proscrito, alejado de Cristo, por el bien de mis hermanos, los de mi raza según la carne: ellos son israelitas y a ellos pertenecen el don de la filiación adoptiva, la gloria, las alianzas, el don de la ley, el culto y las promesas; suyos son los patriarcas y de ellos procede el Cristo, según la carne; el cual está por encima de todo, Dios bendito por los siglos. Amén.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Mateo

(Mt 14,22-33)

Después de que la gente se hubo saciado, Jesús apremió a sus discípulos a que subieran a la barca y se le adelantaran a la otra orilla, mientras él despedía a la gente. Y después de despedir a la gente subió al monte a solas para orar. Llegada la noche estaba allí solo. Mientras tanto la barca iba ya muy lejos de tierra, sacudida por las olas, porque el viento era contrario. A la cuarta vela de la noche se les acercó Jesús andando sobre el mar. Los discípulos, viéndole andar sobre el agua, se asustaron y gritaron de miedo, diciendo que era un fantasma. Jesús les dijo enseguida: «¡Ánimo, soy yo, no tengáis miedo!». Pedro le contestó: «Señor, si eres tú, mándame ir a ti sobre el agua». Él le dijo: «Ven». Pedro bajó de la barca y echó a andar sobre el agua acercándose a Jesús; pero, al sentir la fuerza del viento, le entró miedo, empezó a hundirse y gritó: «Señor, sálvame». Enseguida Jesús extendió la mano, lo agarró y le dijo: «¡Hombre de poca fe! ¿Por qué has dudado?» En cuanto subieron a la barca amainó el viento. Los de la barca se postraron ante él diciendo: «Realmente eres Hijo de Dios».

«No tingueu por que soc jo»

Estem tan acostumats a veure, a tocar les coses que «creure» allò que no veiem o no podem tocar ens costa. És que la fe és fiar-se d'una altra persona i de la seva paraula. Pere a l'Evangeli descobreix que aquell que creien que era un fantasma en realitat és Jesús: *No tingueu por, que soc jo*. De moment Pere fa cas d'aquesta paraula. D'entrada es fia d'aquell que ha dit que no tinguessin por. La presència de Jesús li dona seguretat. I gosa dir: *Senyor, si sou vós, maneua-me que vingui caminant sobre l'aigua*. I sent la paraula encoratjadora del Senyor: *Ja pots venir*. Però la seva confiança és molt fràgil. Potser es refia més de les seves forces que de la invitació del Mestre. Per això *en adonar-se del vent que feia, s'acovardí i començà d'enfonsar-se*. Davant la dificultat, la seva confiança i la seva fe és molt minsa. Per això s'enfonsa. I per això també Jesús, després de donar-li la mà li diu: *Quina poca fe! Per què dubtaves?* Pere no contesta a aquestes paraules. Però podríem traduir: «Senyor perquè l'aigua es mou i estic avesat a caminar per terra ferma i perquè... no m'he fiat prou de la teva paraula!». A la primera lectura Elies es fia del Senyor que passarà davant seu. Però no passa en grans manifestacions: *una ventada forta, un terratrèmol, un foc*. Només passa *en so d'un aire suau*, en so del silenci. Un cop més per trobar el Senyor s'ha de fiar de la seva paraula i l'ha de descobrir en allò que humanament sembla impossible. Pau a la segona lectura es dol de la manca de fe del seu poble: *Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor*. Però no perd l'esperança: han rebut tants dons del Déu! El mateix Crist és jueu. Un dia el seu poble creurà en Crist. La fe ens costa a tots: Cal fiar-se sempre de la Paraula del Senyor més enllà de les certeses que ens ve de la ciència, més enllà del que podem tocar o constatar. Però Crist no és un fantasma. És molt més real que tots nosaltres. Ens podem fiar d'ell sense por: No ens enfonsarem.

Mn. Jaume Pedrós